

ЗАСЕДАНИЕ НА ХУДОЖЕСТВЕН СЪВЕТ - 9.II.1977 година

ДНЕВЕН РЕД - 1. Приемане от художествения съвет на постановката на з.а. Енчо Иванов Халачев на комедията "Големанов" от Ст. Л. Костов:

ПРИСЪСТВУВАЩИ:

1. Дико Фучеджиев
2. Севелина Гьорова
3. Антония Каракостова
4. Банчо Банов
5. Енчо Халачев
6. Филип Филипов
7. Стефан Гецов
8. Александър Григоров
9. Николай Николаев
10. Вислета Гиндева
11. Маргарита Дупаринова
12. Славка Славова
13. Сава Хашъмов
14. Николина Лекова
15. Димитър Канушев
16. Венера Наследникова
17. Асен Гаврилов
18. Атанас Велянов

ОТСЪСТВУВАЩИ:

1. Любимир Кабакчиев
2. Андрей Чапразов
3. Иван Кондов
4. Кръстьо Мирски

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ: Другари, давам думата за изказвания.

НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВ: Другари, ние сме изправени пред един твърде интересен факт. Нашият национален театър, считан от много хора за най-закостенелият и най-рутиниран такъв, излиза с една пиеса, която от дълги години се е играла като обикновена, комична, приятна

със злободневни мотиви творба. Сега ние сме свидетели на това, че тази, мислена от дълго време за ^{не} сатирическа, лековата пиеса, много злърно, жестоко, по твърде директен и ясен начин ни разкрива представата за Големанов.

Тази представа е не само за пиесата, а и за самия характер, който прераства в трагическо обобщение на жаждата на простия българин към власт. В този факт според мен се корени успеха на представлението.

Генералната репетиция имаше своите недостатъци - обстановката беше пренагрята, пренапрегната, спектакълът беше нервен, но това несъмнено ще се преодолее. Постепенно ще придобие по-голяма лекота.

Стефан Гецов в ролята на Големанов звучеше жестоко, зловещо и в това намирам интересното, което го различава от другите постановки на комедията "Големанов". Всъщност и целият колектив от чудесни актьори отново показаха своята висока класа.

Публиката ще идва да гледа тази пиеса с желанието и намерението да се смее, но както видяхме и днес, на генералната репетиция, смях почти нямаше в салона. Аз не смятам, че това е грешка на представлението, а напротив, неговият най-голям успех.

Изключително интересен е финалът на представлението. Не зная чие хрумване е, но много ми допада като разрешение.

Имам една дребна забележка. Струва ми се, че ако човекът, който идва накрая при Големанов и казва репликата: "Господин министър-председателю," е професионален актьор, този интересен момент ще бъде подчертан по-добре. Прибавката към финала е толкова неочаквана, че избухва като атомна бомба в салона.

Мисля, че прехода на Стефан от креслото до сцената е твърде дълъг.

Това, което гледахме днес, мисля, че не е даже и сатира

по-жестоко и по-страшно. Аз поне така го приех и в това считам че е сполуката на нашето представление.

Благодаря за вниманието.

БАНЧО БАНОВ: Спомням си когато в репетиционната зала художествения съвет приемаше декора, бяхме малко смутени от необичайността на решението. Това е един труден спектакъл и за възприемане и за пресъздаване. Труден е заради голямата традиция, която буржоазията наложи и по която се плъзгаха някои театри преди Девети септември. Те следваха следната основна линия: "Вижте колко е смешен този Големанов!"

При нас е показано друго. Колко е страшно, когато един посредствен човек, какъвто е Големанов, се стреми към власт. Смятам, че в провеждането на тази основна линия се крие сполуката на спектакъла. За мен Големанов е не само чисто битово, национално, българско явление. Той действа със силата на едно много голямо обобщение, със силата на внушението за всички средства и пътища, които използват хората като Големанов, за да стигнат до министерски пост. Чертите на това явление - посредствеността - в спектакъла са посочени с пределна яснота. Големанов е наистина зловеща фигура и колко ^{то}/по-силно това се подчертава, толкова и сатирично звучене ще бъде по-силно - в щедриновски стил от голям мащаб. Съвсем не смятам, че в една такава сатира не бива да има смях. Сатирата затова е сатира, защото трябва да присъствува смеха. При среща с публиката, аз съм убеден, смехът ще изплува. Има такива отделни моменти, гекове, които са необходими като цвят на артистичното изпълнение.

За артистичните изпълнения няма да говоря - те са блестящи.

Струва ми се обаче, че още може да се търсят ~~и~~ само-

стоятелни вицове. Режисьорски виц липсва и в ролята на баба Гицка. Би могло да се помисли за една нейна сценка, за отделен момент в действието. Същото предлагам да се направи и с ролята на вдовичката.

Имам някои дребни забележки по отношение на музиката, която на някои места беше твърде силна. Аз разбирам замисъла на режисьора, но все пак тя беше с една бройка по-силна от необходимостта.

Подразниха ме, защото не бяха в стила на спектакъла, конфектите и серпентините на рождения ден на Вена.

Смятам, че във финалната сцена Стефан Гецов трябва да запали цигара за първи път. Или може би - лула, или пура.

И все пак, нека този бал остане призрачен.

На първата репетиция много силен беше моментът до запяването на песента "...Симеон пристига...". Днес това беше доста замазано.

Иска ми се да подчертая голямото разнообразие и богатство на изразните средства и на душевно съдържание, което влага Стефан Гецов в този образ. Той играе едновременно и много "вътре" в ролята и с поглед отстрани, и това е ярко и силно постижение.

Струва ми се, че ще има хора, които ще спорят дали това е истинския Големанов. За мен е ясно едно - националният театър е довел до своето правилно осъществяване едно хубаво режисьорско решение на комедията.

Хареса ми декорът, работата на художника, костюмите.

НИКОЛАЙ НИКОЛАЕВ: Искам да допълня, че много ми допадна това чудесно намерено решение за тичането към върха и изкачването по въжетата, но на мен специално ми дойде много този "кан-кан". В синхрон с пластичната сцена на пързалката би ми се искало той да бъде

изпълнен още по-шантанно.

БАНЧО БАНОВ: Балерините трябва да танцуват още по-самодейно, още по-изкривено.

ВИОЛЕТА ГИНДЕВА: Ние можем да се поздравим с едно чудесно представление на комедията "Големанов", премиерата на която очаквахме дълго време - и зрители и състав. Намирам, че спектакълът е много хубав, въпреки че в началото се спореше: "Защо трябва да се прави точно тази пиеса, щом като Сатиричният театър вече имаше голям успех с нея и се играе толкова сезони. Няма ^{но, може} да се надхвърли тяхното постижение..." Струва ми се, че така направена, постановката има място в репертоара на София и решението, което е при нас, ми допада повече.

Направиха ми впечатление обобщенията, интересните режисьорски решения, като се започне с началото и особено финала - тази промяна, внесена от състава.

Не намирам, че паузата на Стефан е прекалено дълга във финалната сцена. Гледах като непоковарен зрител и ми се стори, че всичко е добре преценено.

Искам да отбележа чудесното присъствие на всички колеги - чудесни са и костюмите и декора, иобщо - би трябвало да се говори само със суперлативи за тази постановка.

Прекрасни бяха изпълненията на нашите млади колеги - Юри Ангелов и Кирил Кавадарков, които са едно откритие за нас. Много се радвам за тях, защото това постижение ще бъде една ценна крапка за тяхното присъствие в нашия състав.

САВА ХАШЪМОВ: Аз няма да кажа нещо по-различно, от това което се каза досега. Искам да поздравя целия колектив с това много интересно постижение. Ще започна с режисьора, който е направил на

сцената точно това, което е написал в програмата, поздравявам също и художника, към когото в началото някои от нас имаха резерви.

Направи ми силно впечатление изпълнението на Стефан Гецов, тази негова зловеща, в същото време сатирическа и вярна органично игра, /а не присъствие/, игра "на хъс", със стръв и ярост. Със също то желание играха и останалите колеги.

С "Големанов" ние ще имаме един интересен факт в изкуството не само на наша сцена.

За постановката на "Големанов" на наша сцена ще се говори много и ще се спори, но е хубаво, когато за един факт на изкуството се спори.

Искам да предложа да се помисли за един антракт, защото някъде към средата представлението натезжава. С антракта спектакълът ще стане около 2,15 часа, което не е много.

Мизансцена на баба Гицка би могъл да се изнесе по напред. Някои нейни сцени минават между другото.

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: Присъединявам се към изказванията до тук.

С тази постановка на "Големанов" могат да се направят големи обобщения и изводи за подхода към класиката от съвременни художествени позиции. От една битова, регионална, местна, национална пиеса, проблемите стават общочовешки и в началото човек си задава въпроса: "Звучи ли достатъчно български пиесата, не напомня ли тя нещо Щедрин, Гогол, Сухов-Кобилин!" и разбираш, че границите на българското не са нарушени и в същото време спектакълът се извисява до една по значителна проблематика. За мен това е от принципиална важност за театъра и негов най-голям успех.

Тези внушения са предадени преди всичко в интерпретацията на главния образ, но и в цялостното режисьорско решение и във всички компоненти на спектакъла. Имам някои дребни забележки, с които не

Искам да занимавам членовете на художествения съвет, а след това ще ги кажа на другаря Халачев.

Ако говорим за жанра на спектакъла, това не е даже сатира, а вероятно трагикомедия.

Сравнявайки двете постановки - в Сатиричния театър и тук, очевидно е, че там комедията на Ст. Л. Коссов е изтеглена повече кт фарса. За мен особено важно и ценно е това, че произведението на този наш класик издържа проверката на сцената на два столични театри.

Първата сцена с носенето на бюста е дълготрайна. Към края на носенето става по-интересно. Намерен е и текст. Аз знам, че вариантът на постановката в Народния театър има нови текстове, които сега са намерени и които не са били иврани, поради цензурирането.

Аз също съм привърженик на паузата в средата на спектакъла. Действието натежава, става монотонно, просто се чувствава необходимост от пауза за отдих и на артисти и на публиката.

Постановката на "Големанов" ще предизвика интересни разисквания за интерпретацията на класиката, за художествената мярка с която се отнасяме към работата и прочие. Режисьорската постановка открива проблеми, но носи и програмни моменти в реализацията на българска ^{та /класика на} съвременна сцена. Сигурен съм, че "Големанов" ще има успех.

Струва ми се, че в края на спектакъла трябва да има по-висока нота, която да предизвика реакцията на публиката.

ФИЛИП ФИЛИПОВ: Моите съображение се покриват с тези, които изказаха Банчо Банов и Димитър Кенушев.

Какво ценно има в нашия спектакъл? Първо, ние пристъпваме към тази наша комедия от наследството с един нов прочит - това е задължение на нашия театър. Сполуката е несъмнена. Дори и да има спорове, безспорно е едно - от една битова комедия се стига до философски обобщения. Дебело подчертавам, че в следващите представле

ния на "Големанов" смехът ще изплува, много от сцените се нуждаят от продухване.

Смятам, че по драматургия баба Гицка няма друга задача.

Убеден съм в таланта на Стефан Гецов и съм сигурен, че след 2-3 представления смехът ще изплува на преден план. За Гецов ролята на Големанов е много голям успех, особено като се има предвид неговото дълго ^{от сцената} отсъствие. Той играе сложно съдържание с една много голяма органичност. Аз му препоръчвам да не се скъпи ^{на хумор} и да се отпусне.

Постановката действително ще породви спорове и тези спорове ще бъдат наше достойнство.

НИКОЛИНА ЛЕКОВА: На мен също много ми допадна това разчитане на този наш голям класик - Ст. Л. Костов. Много ми харесаха и артистичните изпълнения. Специално искам да подчертая изпълнението на Стефан Гецов, който защити образа отлично. Поздравявам и всички останали колеги с успеха.

Бих искала да споделя с вас някои неща, които ме подразниха. На мен също ми натежаха повече тези масови сцени, отколкото трябва. Става дума за танците и сцената с бюста. Разбирам замисъла, но мярката е загубена и не въздейства на зрителя така, както би трябвало. При втората сцена обаче, когато Стефан танцува, действието не натежава, а напротив. Поздравявам за хубавото решение.

На добър час!

СЕВЕЛИНА ГЪОРОВА: Фактът, че ние играем пиеса, която вече е играна в Сатиричния театър е своего рода защита на това, че има произведения, които са били неизменно в репертоара на нашия театър. Ние не се примиряваме с това, те да се играят на сцената на друг столичен театър и в нашата версия достойно защитаваме правото си те да останат само в нашия репертоар.

Действително, решението на пиесата - сатира на политическите нрави на времето, не буди евтини алюзии на недъзите. В центъра на режисьорското решение стои маниакалната претенция за власт, която ако се осъществи ерозира върху цялото общество.

Този проблем е вечен и присъствува в световната класика от "Ревизор" на Гогол до голямата европейска класика.

Користолюбивият стремеж за власт е показан като обществено, социално зло. Разбира се, в този мащаб на решение на пиесата, тя си звучи много български. Атмосферата е определено българска. Българска е и тази смесица на хоро и танго.

Респектира уважените на режисьора към сценичния език, който звучи свежо, колоритно, плътно, без никакви отстъпления, така както авторът я е написал. Това са значителни достойнства и предимства на нашето представление.

Ще ми позволите да направя няколко забележки. Не мога да приема напълно първата сцена с креслото /пролога/, която звучи много илюстративно с тези протегнати към него ръце. Моето мнение е че така, както е направена, тази борба за власт е малко илюстративна.

Смятам, че не е добре да се повтарят текстовете /най-вече на шефката/ в интермедийния поток на действието. Създава се само впечатлението колко удобно се намества пиесата в това режисьорско решение.

Масовите сцени на финала ми звучат малко неорганично, за разлика от органичните поздравления на Големанов в масовата сцена от същото действие, когато той тръгва към софрата и всички блестящо изчакват неговото намерение.

Не бива да ни радва това, че публиката малко се смее. Не бива да бягаме от смеха, защото освен сатирично звучене, би трябвало да има и комедийно светоусещане.

По-спокойно трябва да бъдат изпълненията на отделни режисьорски решения, които са намерени интересно, но това да се надяваме ще стане, когато спектакълът се успокои.

В тази светлина действително се играят ^{добре} много малки роли, като например Юри Ангелов, който много талантиво се композира във финала със своя фалцет.

Лично към Кирил Кавадарков имам солидна претенция. Щом Големанов е толкова страшно обществено явление, неговият импресарио - Горилков би трябвало да се превърне в символ, и то страшен, на въжеиграчеството, което създава явлението "Големанов". В изпълнението на Кирил Кавадарков, сега Горилков ми е малко безобиден.

Иначе, Ванча Дойчева играе блестящо, Славка Славова - виртуозно, и то в роля, в която влезе малко инцидентно, само няколко репетиции, тя има чудесно чувство за мярка и вкус, каквото, впрочем, никога не ѝ е липсвало.

Маргарита Дупаринова - баба Гицка - роля, която нашата публика много обича, остава на заден план. Сцените са много шумни и нейният текст не се чува ясно. Ще ми се да има повече тишина, когато тя е на сцената, или дори мизансцена ѝ да се изтегли по-напред.

Смятам, че финалът е малко удължен. Това е едно ключово решение на режисьора, което авторът, който знае по какви съображения, не е направил, но което произтича от цялото режисьорско решение на постановката.

Носенето в дълбочина на креслото за мен е малко прекалено, макар и ударно решение. Тази удълженост на финала ми се струва, че трябва да бъде заменена с по-ударно, по-спокойно решение на което ще откликне публиката.

За финала предлагам репликата: "Господин Министър-председател"

лю..." да бъде казана от актьор и даже ми се струва, че това най-логично би ~~би~~ ^{могъл да каже} Горилков.

Мисля, че представлението се нуждае от антракт. Той няма да намали силата на въздействието. Това е и въпрос на разпределение на сили, актьорите с по-голяма енергия ще изпълнят задачите, възложени им от режисьора във втората част.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА: На мен ми е трудно да говоря, защото съм безкрайно вътре в постановката и съм може би най-субективният представител на художествения съвет.

Явлението "Големанов" се създава не само "отгоре", а и "отдолу" и ^{израсява} ~~и~~ пред очите ни като джин, изпуснат от бутилка.

В тази посока е и режисьорското решение. От допълнителното включване на текстове се дообрисува обкръжението на Големанов. На цялостното режисьорско решение са подчинени останалите образи в пиесата. Така се разкрива по-ясно и по-пълно обществено-политическата ситуация, в която може да се роди и вирее явлението "Големанов". В това отношение жанра на спектакъла, а именно сатира, който е търсен от режисурата, най-после се осъществява на сцената на Народния театър "Иван Вазов". Това е голямата мечта на Кръстьо Сарафов - "Големанов" да се играе като сатира, чийто бич немилостиво плющи по гръба на нашата политическа действителност.

Смятам, че в изпълнението на целия състав, в цялото обкръжение на Големанов има редица постижения. Образите са прочетени така за първи път, дори в разрез със сценичната традиция. В този порядък на мисли искам да спомена изпълнението на Ванча Дойчева като Вена. Винаги досега Вена е била невинна жертва на Големанов, но тук Вена е новото поколение, което утре ще замести големановци и ще бъде много по-страшно като обществено явление. Вена утре ще бъде една

шефка. Големанов, в изпълнение на Стефан Гецов, все пак носи освен брутална сила и една простотия, първична психика, голяма доза наивитет. Но Вена на Ванча Дойчева ^{ще бъде} ~~е~~ облазирана. Тя ще се превърне в по-страшно обществено явление.

Баба Гицка на Дупаринова - това е коренът на Големанов. В нейната трактовка личи достолепието и кастовото самочувствие, които смешно се разминават с глухотата ѝ, с нелепата ситуация, която се създава около нея. Единственото ѝ желание е да научи за излизането на царската дума.

Всички образи са подчинени на хищническата, консумативна, потребителска страст към облаги в живота. При едни тя се изразява в ламтеж за власт, при други - за по-висок пост, при трети - за удачна женитба. Най-чудовищната си сила тази страст придобива при Големанов, който е едно вампирясало чудовище от миналото.

Смятам, че с "Големанов" - тази първа премиера за този сезон на голяма сцена, можем да се гордеем. На добър час!

ЕНЧО ХАЛАЧЕВ: Ще започна с думите на Големанов: "Аз няма какво повече да кажа, от това, което казахте вие!". Това беше първата среща на нашия колектив с публика и това даде отражението си - това стягане и пренапрягане. Това понататък естествено ще се преодолее и ще изчезне. Бележките, които се направиха са справедливи и ги приемаме напълно. Утрешната репетиция ще бъде една свободна проверка на това, което имаме да довършваме в това отношение.

Струва ми се, че смехът го имаше до днешната генерална репетиция. Но искам да предупредя, че смехът ~~в залата~~ в никакъв случай няма да бъде бурен в залата, защото той е събуден от една зловеща, трагическа ситуация. Смях има, но той застива на гърлото.

Наред с голямата благодарност, която изказвам на целия колектив, специално искам да подчертая участието на н. а. Стефан Ге-

цов в постановката на "Големанов" на сцената на Народен театър "Иван Вазов". Той е едно откритие за мен. С дълбоко уважение и благодарност се отнасям към неговия талант.

Искам да благодаря на целия артистичен състав за целия репетиционен период.

Специално искам да изкажа благодарността си към ръководството на театъра и лично на др. Фучеджиев, за предоставената ми възможност за работа, благодарение на което спектакълът излезе в този си вид.

Благодаря и на художника Атанас Велянов, който изключително много ми помогна да осъществя тази постановка в провеждането на цялостното решение.

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ: Когато художественият съвет реши, че ще се поставя пиесата "Големанов" на наша сцена, всички имахме ясното съзнание, че трябва да се направи по нов начин. Пределно ясно беше и обстоятелството, че се поема известен риск, тъй като тази пиеса от десетина години се играе на сцената на Сатиричния театър с участието на много талантиливи актьори, какъвто е Георги Калоянчев в ролята на Големанов. Ние си давахме сметка за този риск, но упорито вавайки се на тези сили, които има в трупата, решихме, че сме в състояние да направим един достоен за нашия национален театър спектакъл.

Като се абстрахираме от дребните пропуски, които ще бъдат преодоляни в процеса на работата, искам да отбележа, че ние имаме един забележителен спектакъл с нов прочит на пиесата, който е най-истински от редица правени досега.

Зловещото звучене в спектакъла дава една много ясна картина за същността на явлението. Считам, че режисьорът правилно е от-

крил тази особеност, ориентиран се е и последователно го е реализирал.

Актьорите са се справили по един блестящ начин със своите задачи. Изказвам голямата си благодарност към режисьора, изпълнителя на главната роля - н. а. Стефан Гецов, а така също и на целия колектив, който участва в реализирането на тази постановка.

Смятам, че всички ние оценяваме постановката на в. а. Енчо Халачев на пиесата "Големанов" като достойна за нашия национален театър.

По втора точка от дневния ред давам думата на др. Филип Филипов, който ще направи едно предложение във връзка с пиесата "Унижените и оскърбените".

ФИЛИП ФИЛИПОВ: Другари, ние сме изправени пред една трудност. Другарят Кабакчиев, който е титуляр на ролята на Иван Петрович от "Унижените и оскърбените" на Ф. М. Достоевски, е на лечение. Той участва и в постановката на "Душата на поета" на режисьора Пантелей Пантелеев. Нашата уговорка беше той да идва през репетиция, а от 10 март да бъде на разположение при нас, като се надяваме, че до тогава работата с "Душата на поета" ще се приключи. Но театърът е жив организъм и в него винаги има място за изненади. Това ни кара да бъдем внимателни и да правим точно разчета си.

Другарят Кабакчиев отиде да се лекува. Аз преди говорих с директора, че на ролята на Иван Петрович в пиесата "Унижените и оскърбените" трябва да се постави още един актьор, с когото да работя и когато Кабакчиев дойде да влезе в една почти вживършена работа. Дотогава ще се работи със спаринг-партньор.

НИКОЛИНА ЛЕКОВА: Излезе някаква заповед, с която вие въ

лагате ролята на Иван Петрович на един млад актьор от благоевградски драматичен театър - Николай Христов...

ФИЛИП ФИЛИПОВ: Момъкът се оказа крехък за тази роля.

Аз прегледах списъците на всички театри и погледът ми се спря на името на един от драматурзите на Сатиричния театър - актьора Иван Раев. Предлагам на художествения съвет да ангажираме Иван Раев за ролята на Иван Петрович.

Друг изход няма.

Стефан Тодоров
~~Жилина Спасова~~

~~Жилина Спасова~~: Искам да предпазя театъра от някои фатални грешки. Наистина Иван Раев е чудесен човек и прекрасен актьор, но той е прекалено умозрителен, гледа по друг начин сцената. ~~См. Тодоров~~ Аз не зная какви са съображенията на другаря Филипков, но би могло да се започнат репетиции със Сава Хашъмов.

ФИЛИП ФИЛИПОВ: Когато ми се правят предложения от трупата, на мен ми се гласува недоверие. Ако съм имал такова намерение, да съм дал предложение отдавна. Целият състав на разпределението е направен с оглед на режисьорското решение.

ВИОЛЕТА ГИНДЕВА: Аз смятам, че щом другарят Филипков е стигнал до това решение, вероятно има причини. Не съм запозната със ситуацията около постановката на "Унижените и оскърбените", но определено за Иван Раев мога да кажа само много хубави неща. Гледала съм го често пъти и считам, че той е великолепен актьор.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА: Ролята на Иван Петрович е много сложна и за нея трябва един зрял и опитен талант. Смятам, че бихме

могли да гласуваме доверие на постановчик като другаря Филипков, чието режисьорско решение на нас не е известно.

ЕНЧО ХАЛАЧЕВ: Любомир Кабакчиев освобождава ли се от ролята на Иван Петрович, другарю Филипков?

ФИЛИП ФИЛИПОВ: Не, Кабакчиев е титуляр.

ДИМИТЪР КАНУШЕВ: Аз смятам, че предложението на другаря Филипков е интересно. Аз не съм запознат с цялостното разпределение, но е редно художественият съвет да приеме предложението, особено както се има предвид сложната ситуация, пред която е изправен постановчикът.

ДИКО ФУЧЕДЖИЕВ: Предлагам, художественият съвет да даде съгласието си да се ангажира Иван Раев за постановката на пиесата "Унижените и оскърбените".

РЕШЕНИЕ НА ХУДОЖЕСТВЕНИЯ СЪВЕТ: Приема се предложението на постановчика на "Унижените и оскърбените" - н.а. проф. Филип Филипков да се ангажира за ролята на Иван Петрович актьора Иван Раев.

Д. Павлов

А. Каракастова